

[Finansministeren.]

som inflationsfremmende element i hele vores økonomiske politik. Det er det, som SF især har hæftet sig ved og efter min mening med fuld ret, og som hr. Dahlgaard også var inde på. Der vil jeg godt sige, at forskellen imellem det forslag, som SF kommer med, og det forslag, som jeg har fremsat, går jo ikke på, om man vil bekæmpe dette inflationsfremmende rentefradrag, eller om man ikke vil. Det skal man lige lægge mærke til. På den ene side siger SF, at deres forslag er mildere over for parcelhusejerne end vores, og på den anden side siger de, at det skal være et forslag, som begrænser den inflationsfremmende rentefradragsregel. Begge dele kan ikke være rigtige.

Jeg tror nok, man kan sige, at det ikke er dér, forskellen ligger. Vi vil også godt være med til at begrænse parcelhusfordelen og den inflationsfremmende rentefordel. De, der i dag har udtalt sympati for SFs forslag, skulle vel lige betænke, om de også er tilhængere af, at man sletter rentefradraget for parcelhusene, for det har jeg ikke hørt noget om. Jeg har hørt en hel del om, at man vil slette overskuddets indregning som indkomst, men jeg har ikke hørt noget om, at man vil slette rentefradraget, bortset fra at hr. Dahlgaard var inde på en tanke, som jeg også vil knytte an til, og som jeg gerne vil give udtryk for at jeg er enig i, og hvor der måske også kan ligge nogle forhandlingsmuligheder.

Altså, vi er enige med SF i, at man bør gennemføre en alvorlig begrænsning af disse inflationsfremmende kræfter, der ligger i parcelhusfordelene og især i rentefradraget. Det, vi er uenige om, er teknikken. Hvad er bedst? Hvilken måde gøres det bedst på? Efter vores opfattelse vil SF-forslaget ikke alene være administrativt meget uheldigt at arbejde med — jeg skal ikke fordybe mig i enkeltheder — men også på anden måde urimeligt, derved at velhavende mennesker især vil få en fordel, medens den almindelige lønmodtager, som ikke er i stand til at placere store midler i et hus eller købe det kontant, hvad vel ikke mange har råd til, vil blive stillet væsentlig ringere ved SF-forslaget end efter vores forslag, selv om rentebegrænsningen er den samme, og selv om fra-

dragsbegrænsningen er den samme i de to forslag.

Det er altså udelukkende et spørgsmål om, hvilken teknik man skal vælge for at nå dette mål. Der sagde hr. Dahlgaard noget om, at overvejelserne på dette område burde gå i retning af, at vi overvejede hele dette spørgsmål, altså ikke specielt spørgsmålet om, hvorvidt man for parcelhusene skulle lave en særlig ordning, og det ligger helt på linje med det, jeg hidtil har udtalt. Jeg har nemlig hele tiden sagt, at jeg ikke kan se det rimelige i, at vi laver en specialordning for parcelhusene, som i forvejen har en vis begrænsning, nemlig derved at de skal indregne lejeværdien som indkomst, medens vi har en række andre områder, hvor man kan foretage fuldt rentefradrag: bilen, lystbåden osv.

Derfor har jeg hele tiden sagt også til SF: vi vil gerne være med til at overveje problemet omkring rentefradraget og hele dette problems indflydelse på vores økonomiske politik. Det er det, vi har tilbudt, og dette tilbud vil jeg gerne gentage her i dag: vi er villige til med partierne at optage en samlet drøftelse af hele det problemkompleks, der hedder rentefradraget og en eventuel begrænsning i rentefradraget for de forskellige lån, og herunder også tage hensyn til parcelhusene. Dette hensyn kan så tages på forskellig måde. Det kan tages på den måde, at man siger, at der så ikke skal være nogen særlig begrænsning for parcelhusene, fordi de har lejeværdiberegningen. Man kan også gøre noget andet, man kan sige, at hvis man laver det som generel ordning, behøver man ikke lejeværdiberegningen.

Det, jeg vil sige hermed, er, at selvfølgelig er der da muligheder for forhandlinger. Forholdet er jo nemlig det, at der i virkeligheden er mange forskellige måder at løse disse problemer på, når bare vi kan være enige om hovedsigtet, som er, at vi skal begrænse disse inflationsfremmende ting, vi har, at vi skal have ligelighed, at vi ikke skal ramme ensidigt på parcelhusene, at der skal være balance, at det må være hele boligsektoren, der behandles ens, at de gamle parcelhusejere ikke skal være bedre stillet end de nye — det kan vi heller ikke være bekendt. Dette ligelighedsprincip må være noget ganske afgørende, hvortil så må komme, at vi